

Ξέρεις, αρχίζω να καταλαβαίνω σε τι χρησιμεύει ο γάμος. Είναι για να κρατάει τους ανθρώπους μακριά τον έναν απ' τον άλλο. Μερικές φορές νομίζω ότι δύο άνθρωποι που αγαπιούνται μπορούν να γλιτώσουν απ' την τρέλα μόνο χάρη στα πράγματα που μπαίνουν ανάμεσά τους – τα παιδιά, τις υποχρεώσεις, τις επισκέψεις, τους βαρετούς ανθρώπους και τους συγγενείς – τα πράγματα που προστατεύουν τον ένα σύζυγο από τον άλλο.

EDITH WHARTON (1862-1937)

Α΄ ΜΕΡΟΣ

ΒΟΓΚΗΤΑ

Θα μπορούσε να ήταν πορνείο... ένα κοινώς λεγόμενο μπουρδέλο! Αλήθεια, γιατί δεν υπάρχουν μπουρδέλα για γυναίκες; Φαντάζομαι ότι είναι θέμα ηθικής. Αν και το πιθανότερο είναι ότι, στην ανδροκρατούμενη κοινωνία όπου ζούμε, η γυναίκα-κυνηγός της αντρικής σάρκας δε συνάδει με την εικόνα της γυναίκας-Παναγιάς που μυρίζει τον κρίνο και κάνει παιδιά, της γυναίκας-μάνας που απαλλαγμένη από σεξουαλικές ορμές μεγαλώνει τα παιδιά της δίχως κανένος είδους ανησυχίες, ούτε και με την εικόνα της γυναίκας-τίμιας συζύγου που δεν απατά ποτέ τον άντρα της και προτιμά να αγνοεί ότι απατάται. Αυτές οι τρεις εικόνες, προφανώς, δεν έχουν καμία σχέση με τη γυναίκα που απολαμβάνει το σεξ, με τη γυναίκα που ποθεί να βρεθεί στην αγκαλιά ενός ωραίου άντρα. Οπότε η ύπαρξη ενός μπουρδέλου για γυναίκες μάλλον δε θα απέφερε κανένα εμπορικό κέρδος και δε θα είχε κανένα νόημα η ύπαρξή του, αντίθετα θα... διέφθαιρε τα ήθη!

Σας σόκαρα; Δε θα 'πρεπε... Η γυναίκα επιλέγει σήμερα τον επιβήτορά της στα μπαρ, στο διαδίκτυο, στο χώρο εργασίας, αλλά όχι, ακόμη κι αν υπήρχε μπουρδέλο για γυναίκες, νομίζω πως εκεί δε θα πήγαινε.

Τέλος πάντων... Στο ξενοδοχείο ημιδιαμονής όπου με πήγε ο καλός μου – αν και, το επισημαίνω, δεν ήμασταν παράνομο ζευγάρι ούτε και νόμιμο όμως – πέρασαν από το μυαλό μου όλες αυτές οι σκέψεις. Ήταν ένα κλασικό, πεντακάθαρο οφείλω να πω, ξενοδοχείο. Ένα από αυτά που προσφέρουν στέγη για σεξ ολίγων ωρών σε καθωσπρέπει κυρίους και κυρίες, σ' εκείνους και σ' εκείνες που στον έξω κόσμο φοράνε κοστούμια, ταγιέρ και γόβες, που έρχονται εδώ για να μοιραστούν τον έρωτά τους, αν και εφόσον δεν έχουν άλλο χώρο διαθέσιμο!

Είπα τον «έρωτά» τους; Εεε, συγγνώμη, εννοούσα... τα βογκητά τους. Και τι βογκητά! Ορχήστρα ολόκληρη. Βγαίνοντας στο διάδρομο, από τις πόρτες των δωματίων μπορούσες ν' ακούσεις τα πάντα! Σε όλους τους τόνους και σε όλες τις μουσικές κλίμακες. Σε κάποιο άλλο, «κανονικό» ξενοδοχείο, ο ένοικος του διπλανού δωματίου θα έσπευδε να διαμαρτυρηθεί στη ρεσεψιόν, ίσως να έκανε και απευθείας τα παράπονά του στους γείτονες χτυπώντας τους την πόρτα. Εδώ όμως όλα ακούγονταν δυνατά και όλα επιτρέπονταν. Χωρίς ταμπού, χωρίς φόβο, αλλά σίγουρα με πολύ πάθος.

Προς στιγμήν θυμήθηκα κάποια άλλα βογκητά. Τα βογκητά από τα ανοιχτά παράθυρα ενός μεγάλου κρατικού

νοσοκομείου. Τότε που, σε μια παλιά δουλειά μου, εργαζόμουν στο διπλανό κτίριο.

Καταπονημένη μαζί με τους συναδέλφους μου, από την πολύωρη δουλειά – τα οχτάωρα είχαν ήδη ατύπως καταργηθεί, πριν καταργηθούν και με το νόμο –, βγαίναμε για τσιγάρο στο μπαλκόνι, για να πάρουμε και λίγο αέρα. Αρκούσαν δύο λεπτά, κι έπειτα, χάρη στα βογκητά που ακούγονταν από το νοσοκομείο, επιστρέψαμε τρέχοντας στο γραφείο και κάνοντας το σταυρό μας που ήμασταν καλά. Πολλές φορές μάλιστα είχα σκεφτεί μήπως δεν ήταν τυχαία η γειννίαση αυτών των κτιρίων, μήπως ήταν σκόπιμη επιλογή της δικής μας εργοδοσίας.

Αργότερα έκανα κι άλλες σκέψεις περί βογκητών, ίσως και περί των ουρλιαχτών στα υπόγεια των μαιευτηρίων, όπου οι γυναίκες κοιλοπονούν βογκώντας η μια δίπλα στην άλλη, ενώ τις χωρίζει μονάχα ένας τοίχος από νοβοπάν ή ένα παραβάν. Και το 'χω ξαναγράψει παλιότερα πως, αν υποδεχτείς ψύχραιμη τον μυϊκό πόνο της γέννας, θα καταλάβεις ότι στην πραγματικότητα είναι μια μεγεθυμένη σύσπαση του οργανισμού. Τώρα, μπορώ με βεβαιότητα να σας πω ότι τα βογκητά της γέννας με αυτά του οργανισμού δε διαφέρουν και πολύ. Είναι απλώς άλλος ο τόνος, άλλη η οξύτητα, και τελικά διαφέρει... η μουσική κλίμακα!

Μετά τα ξενοδοχεία, τα νοσοκομεία και τα μαιευτήρια, δεν ξέρω γιατί, εντελώς συνειρμικά, μου ήρθε στο νου η εικόνα ενός νεκροτομείου. Δεν έχω πάει, αλλά φα-

ντάζομαι τα νεκρά ανθρώπινα κορμιά, το ένα δίπλα στο άλλο, να περιμένουν τη σειρά τους για να κατακρεουργηθούν, προκειμένου να βρεθεί η αιτία θανάτου. Όχι, εκεί τα βογκητά έχουν κοπάσει προ πολλού, όμως η εικόνα των γυμνών κορμιών στη σειρά, μ' ένα παραβάν ή έναν τοίχο να τα χωρίζει, ενώ κάνουν σεξ, γεννούν, πονούν και πεθαίνουν, εμφανίστηκε πολύ έντονη στο μυαλό μου.

Κι όλα αυτά μετά το άκρως ερωτικό δίωρο στο δωμάτιο ενός ξενοδοχείου ημιδιαμονής, με τον άντρα που τότε λαχταρούσα και ήλπιζα να γίνει ο άντρας της ζωής μου. Ο άντρας της ζωής μου; Ας το διορθώσω καλύτερα... ένας από τους άντρες της ζωής μου! Γι' αυτό και βρέθηκα εκεί. Σκέφτηκα πως ικανοποιώντας τα βίτσια και τις μύχιες επιθυμίες του μπορεί και να τον κατακτούσα τελικά. Είμαι σίγουρη πως αρκετές από σας έχετε βρεθεί σε ανάλογη θέση. Αν όχι σε ξενοδοχείο ημιδιαμονής, σίγουρα κάπου αλλού προσπαθήσατε να του δώσετε χαρά και ευχαρίστηση...

Τι είπατε; Όχι; Α, ανήκετε στην άλλη κατηγορία: Του κάνετε τη ζωή δύσκολη και στο τέλος παίρνετε αυτό που θέλετε με άλλο τρόπο. Εσάς πραγματικά σας θαυμάζω! Και σας ζηλεύω! Ποτέ δεν το κατάφερα πραγματικά! Δεν πήρα ποτέ αυτό που ήθελα τελικά. Κι ήταν τόσο, μα τόσο απλό. Ήταν ένα απλό και ειλικρινές σ' αγαπώ, ήταν μια ειλικρινής και ζεστή αγκαλιά από έναν άνθρωπο που εκτιμούσα και αγαπούσα με τον ίδιο έντιμο, τρυφερό και γεμάτο συναισθήματα τρόπο· αλλά ας μην ξεκινάμε από

τα αρνητικά και τα δυσάρεστα. Δεν είναι στις προθέσεις μου να σας κάνω να μελαγχολήσετε. Μάλλον ο στόχος μου είναι να γελάσετε με όλα όσα θα συμβούν σ' αυτό το βιβλίο. Αν θα είναι ένα πικρό γέλιο, ένα μειδίαμα ή ένα ξεκαρδιστικό γέλιο... στ' αλήθεια δεν το ξέρω εκ των προτέρων!

«ΑΣΕ, ΡΕ ΦΙΛΕ!»
ή αλλιώς... Η ΑΡΧΗ ΕΝΟΣ ΔΙΑΖΥΓΙΟΥ

«Πρέπει να σου πω κάτι», μου είπε ή μάλλον μου έγραψε και αμέσως σκέφτηκα: «Άλλος ένας βλαμμένος», αφού η φράση είναι γνωστή και χλιοειπωμένη, άσχετο αν αυτοί που τη λένε δεν είναι σε θέση να γνωρίζουν ότι όλοι τα ίδια λένε.

Έτσι, όπως είναι λογικό, ήξερα αυτομάτως τι ήθελε να μου πει. Πλέον όμως, στα σαράντα κάτι μου, ήξερα επίσης πολύ καλά ότι οι γυναίκες-ξερόλες τρομάζουν τους άντρες, γι' αυτό απάντησα στωικά:

«Για ν' ακούσω...»

«Να, ξέρεις... η αλήθεια είναι πως έχω μια σχέση εδώ και οχτώ μήνες... που όμως δε μου λείει κάτι... Να, μωρέ, είμαι μπερδεμένος, δεν ξέρω τι να κάνω...»

«Να τη χωρίσεις, ρε φίλε! Να τη χωρίσεις, αφού είσαι μπερδεμένος και δε σου λείει κάτι», θα ήταν η επόμενη ατάκα, αν δε συγκρατιόμουν για δεύτερη φορά κι αν δε γνώριζα με βεβαιότητα ότι μια τέτοια επιθετικότητα διώ-

χχει τα άβουλα αρσενικά. Μεταξύ μας, όχι ότι συνάντησα μέχρι σήμερα και κάποιο αρσενικό με σιδερένια πυγμή και συγκεκριμένη άποψη γι' αυτά που ήθελε... Αλλά ας μην το κάνουμε θέμα!

Περιορίστηκα λοιπόν σ' ένα απλό «Μάλιστα». Ήδη όμως ένιωσα εκείνο το... εσωτερικό χρατσ, που αρκεί για να σου διαλύσει όποιο όνειρο είχες προλάβει να κάνεις. Κι αν η λέξη όνειρο είναι βαριά για μια διαδικτυακή σχέση λίγων εβδομάδων, ας πούμε ότι αρκεί για να διαλύσει εκείνη την έντονη επιθυμία για να γνωρίσεις κάποιον καλύτερα.

«Δε μιλάς;» ήρθε ύστερα από λίγο στον υπολογιστή η επόμενη φράση του.

«Τι να πω;» απάντησα προσπαθώντας με μεγάλη δυσκολία να μη δείξω ότι πειράχτηκα ή θύμωσα. Για την ακρίβεια ήθελα να πατήσω το «X» εκεί, επάνω δεξιά, στην οθόνη και να τερματίσω άδοξα τη συνομιλία, όμως για κάποιο λόγο κρατήθηκα. Να 'ταν η ελάχιστη ελπίδα που απέμενε ακόμα, μήπως και έλεγε αλήθεια; Να 'ταν η γυναικεία ματαιοδοξία που μ' έκανε να σκέφτομαι: «Δεν πειράζει, εγώ θα της τον πάρω, εγώ θα τον κερδίσω τελικά; Έντεκα στους δέκα άντρες που συνομιλούν σήμερα στο διαδίκτυο, άσχετα τι δηλώνουν, είναι είτε παντρεμένοι είτε δεσμευμένοι είτε στην καλύτερη περίπτωση μπερδεμένοι. Οι πραγματικά ελεύθεροι είναι είτε προβληματικοί είτε κακάσχημοι – κάτι σαν τις ελεύθερες υπέρβαρες των διακοσίων κιλών που επίσης συνομιλούν στον κυβερνοχώρο, ελπίζοντας ότι, εκτός από τον εαυτό τους, θα ξεγελά-

σουν και τον συνομιλητή τους, όταν και... αν φυσικά τον συναντήσουν από κοντά.

Άρα λοιπόν, τι μένει; Είτε το κλείνεις και δεν ξαναμιλάς ποτέ και με κανέναν, επιστρέφοντας στις προ-διαδικτυακές μεθόδους αναζήτησης, είτε το ρισκάρεις. Στη δική μου περίπτωση μάλλον θα έπρεπε να κάνω το πρώτο. Όσες φορές υπήρξε άλλη στη ζωή κάποιου που μου άρεσε, εντός και εκτός διαδικτύου, πάντα εκείνη κέρδιζε. Κι ο λόγος, πάντα ο ίδιος: τη λυπόταν! Εμένα είχε ερωτευτεί, μ' εμένα ήθελε να κάνει σεξ, εμένα έπαιρνε στα κρυφά περίεργες ώρες, σ' εμένα έλεγε τις βαθύτερες αλήθειες του, όμως εκείνη λυπόταν και τελικά αναγκαζόταν να κάνει το μεγάλο ψυχικό, θυσιάζοντας τον έρωτα για τον οίκτο. Τι αλτρουισμός στ' αλήθεια! Εντάξει, αν επρόκειτο για παντρεμένο, σίγουρα είχε μια έγνοια και για τα παιδιά του! Αχ, αυτές οι έγνοιες των αντρών...

«Αυτή είναι η κατάσταση, δυστυχώς ή ευτυχώς!» συνέχισε ο συγκεκριμένος τριανταπεντάρης στην οθόνη του υπολογιστή μου.

«...που σημαίνει ότι πρέπει και να την αποδεχτώ;» ρώτησα. «Μη χαίρεσαι! Δεν είπα το ναι ακόμα», συμπλήρωσα, λες και επρόκειτο για καμιά σοβαρή σχέση. «Άλλωστε ούτε που σε ξέρω ούτε που σ' έχω δει από κοντά. Δεν έχει νόημα να κάνω και σκηνή ζηλοτυπίας», έγραφα, αν και όλο αυτό εξελισσόταν ήδη σε μια απίστευτη σκηνή ζηλοτυπίας στον εικονικό κόσμο, που δεν υστερούσε σε τίποτα από μια αντίστοιχη στον πραγματικό.

Θα πρέπει να ήταν στ' αλήθεια ωραίος. Στις φωτογραφίες τουλάχιστον έτσι έδειχνε. Ψηλός, ένα κι ογδόντα πέντε δήλωνε, και δεν είχα λόγο να μην τον πιστέψω, εφόσον κάτι τέτοιο αποτυπωνόταν και στον φωτογραφικό φακό. Μελαχρινός, γυμνασμένος, σέξι αλλά και αρκετά μορφωμένος και σίγουρα πνευματώδης.

Πτυχιούχος νομικής, με τρεις γλώσσες, ραδιοφωνικός παραγωγός μέχρι πρόσφατα, ομαδάρχης σε κατασκηνώσεις τα καλοκαίρια, ένας άντρας που σίγουρα είχε πολλά να πει και που, επίσης σίγουρα, είχε κάνει πολλά και ενδιαφέροντα πράγματα στη ζωή του. Ήταν βέβαιο πως δεν του είχε λείψει η γυναικεία συντροφιά, είτε της μιας βραδιάς, είτε των μακροχρόνιων σχέσεων. Επίσης το προφίλ του, όπως αυτό εμφανιζόταν στον κυβερνοχώρο, δεν ταίριαζε σε κάποιον που μένει με μια γυναίκα επειδή... τη λυπάται!

Το πιθανότερο είναι πως περνούσε μια χαρά μαζί της, όπως και οι υπόλοιποι δεκάδες χιλιάδες άντρες που κυκλοφορούν ανάμεσά μας και ψάχνονται δεξιά κι αριστερά, δηλώνοντας ότι λυπούνται τη σύντροφό τους, ότι δεν τους λείπει τίποτα στο κρεβάτι (κυρίως), ότι θέλουν απεγνωσμένα να τη χωρίσουν, αλλά δεν το κάνουν! Γιατί άραγε; Και στατιστικά να το πάρουμε, πόσες και πόσοι αυτοκτόνησαν τελικά επειδή εγκαταλείφθηκαν από το έτερόν τους ήμισυ;

Είναι επιστημονικά τεκμηριωμένο ότι για να αυτοκτονήσει κάποιος δεν αρκεί να τον εγκαταλείψει ο σύντροφός

του, συνήθως προϋπάρχει μια ψυχική ασθένεια ή έστω μια βαριά κατάθλιψη. Την ερωτική απογοήτευση όμως, όπως όλα, τη γιατρεύει τελικά ο χρόνος – το έλεγαν άλλωστε και οι παλιότεροι. Είμαι βέβαιη ότι κι εσείς που διαβάζετε τώρα αυτές τις γραμμές το 'χετε ζήσει.

Αλλά ας γυρίσουμε στον Αρχιμήδη. Συγγνώμη, γλυκέ μου, που δε θ' αλλάξω το πραγματικό σου όνομα – συγγραφική αδεία... Είναι τόσο μυθιστορηματικό από μόνο του, που στ' αλήθεια δεν μπορώ να σκεφτώ κάποιο άλλο για να βάλω στη θέση του.

Άλλωστε αυτό ήταν κι ένα από τα πρώτα στοιχεία που τράβηξαν την προσοχή και το ενδιαφέρον μου, όταν μου πρωτομίλησε στο διαδίκτυο.

«Και πώς σε φωνάζουν;» τον ρώτησα τότε.

«Αρχιμήδη», μου απάντησε.

«Ολόκληρο;» ρώτησα με έκπληξη.

«Ολόκληρο», απάντησε, ίσως και λίγο ενοχλημένος.

Δεν είναι πρόπον να γράψω τι σκέφτηκα εκείνη τη στιγμή, άσε που τώρα μπορεί να διαβάζει κι εκείνος το μυθιστόρημά μου. Είμαι σίγουρη όμως πως από κάποια μυαλά περνούν τα δύο ουδέτερα που θα μπορούσαν να αποτελούν συνθετικά του «Αρχιμήδη», τα οποία αρχίζουν από «αρ...» και «μύ...» αντίστοιχα.

Τέλος στις κακίες όμως! Δεν έχει νόημα. Ο άνθρωπος είχε κοπέλα, την αγαπούσε και τη γούσταρε με κάποιο τρόπο. Πιθανότατα πληρούσε και τις προϋποθέσεις που θα μπορούσαν να οδηγήσουν σε κάτι επιτέλους σοβαρό

τη ζωή του, μετά την πολυτάραχη σχέση του με μια πενηντάρα που, όπως ομολόγησε, είχε πριν από αυτήν. Γιατί να του κακιώνω και να θυμώνω μαζί του; Δεν είχε νόημα στ' αλήθεια.

«Οπότε, ας προσπαθήσω να διατηρήσω την κουβέντα σε φιλικό επίπεδο», σκέφτηκα. «Δε βαριέσαι! Ο πρώτος ήταν ή ο τελευταίος;» Όσο και να προσπαθούσα όμως, δε μου έβγαινε.

«Και δε μου λες, ρε φίλε», με ξανάπιασε το επιθετικό μου. «Αφού είχες και έχεις κοπέλα, γιατί μου στέλνεις καρδούλες, χαμογελάκια και όλα τα σχετικά; Γιατί με βάζεις στη διαδικασία; Γιατί με φλερτάρεις, αρχίζεις να μου αρέσεις, λέμε τα σώψυχά μας, το ξενυχτάμε μπροστά στον υπολογιστή και, λίγο πριν ομολογήσουμε ο ένας στον άλλον ότι γουστάρουμε και θέλουμε να συναντηθούμε, μου σκας το παραμύθι;»

«Δεν το επιδίωξα από την αρχή, προέκυψε!» απολογήθηκε εκείνος.

Η πραγματικότητα ήταν ότι ο λόγος που ξεκίνησε να μου μιλά ο Αρχιμήδης στη συγκεκριμένη ιστοσελίδα ήταν επαγγελματικός. Για την ακρίβεια ο Αρχιμήδης, που ήταν άνεργος αυτή την περίοδο, είπε να μου στείλει ένα βιογραφικό και έτσι έκανε τελικά.

«Ναι, ε;» έγραψα σ' ένα νέο ξέσπασμα ζήλιας. «Δηλαδή με χρησιμοποίησες! Δηλαδή μου μίλησες για να σου βρω δουλειά! Θα σ' την έβρισκα ούτως ή άλλως, αν υπήρχε, και χωρίς όλο αυτό το... συναισθηματικό μπλέξιμο»,

ούρλιαξα, αν και το ουρλιαχτό δεν αποτυπώνεται στον γραπτό λόγο – είναι κι αυτό ένα από τα μειονεκτήματα της ανταλλαγής γραπτών μηνυμάτων, είτε πρόκειται για κινητά είτε για το διαδίκτυο.

Τώρα, για ποιο συναισθηματικό μπλέξιμο μιλούσα; Είχα ξεφύγει... Ο άνθρωπος απέναντι, όσο κι αν δεν του άξιζε μία σταγόνα επιείκειας, κανονικά θα έπρεπε να είχε τερματίσει απότομα τη συνομιλία, όμως για κάποιο δικό του λόγο τελικά κρατήθηκε. Ίσως η απόγνωσή του, λόγω ανεργίας, ήταν τόσο μεγάλη που απέφευγε να κόψει τον δίαυλο επικοινωνίας μαζί μου. Το πιθανότερο ήταν ότι είχε εμπειρία από υστερικές γυναίκες που ουρλιάζουν και χτυπιούνται επειδή τις απάτησε. Ίσως και να του άρεσε και να απολάμβανε αυτό το σκηνικό.

Πολύ γρήγορα ευτυχώς ξαναβρήκα την αυτοκυριαρχία μου.

Τερματίσαμε φιλικά τη συγκεκριμένη συνομιλία, αλλά όχι και την επικοινωνία μας. Σιγά που θα άφηνα τον παίδαρο με το ένα κι ογδόντα πέντε ύψος, με τα μπράτσα και τα τατού, να μου τον πάρει η άλλη. Άλλωστε εκείνη λυπόταν. Όχι εμένα. «Σε τελική ανάλυση», σκέφτηκα, «σάμπως κυκλοφορεί και κανένας της προκοπής ελεύθερος; Δε βαριέσαι...»